

Nicolae VASILE

SCARA FĂRĂ SFÂRȘIT

Actul 1, Scena 1

(Plaja din Neptun, înainte de 1989)

Andrei, își petrecea primul său concediu, după absolvirea facultății, Corina, studentă. S-au cunoscut acolo, întâmplător, la o coadă la pește. Corina, țipând către vânzătoare

- Auzi, cucoană, nu mai da așa cu grămada, să ajungă la toată lumea!... Ce dracu, stăm ca proștii la atâta coadă și să nici nu apucăm!...

Era o tensiune, ca la toate cozile din România acelor vremuri, când nimic nu se ajungea la toată lumea. Andrei era, la acea coadă, chiar în fața ei, iar în spate era o femeie care nu-i inspira un gând de colaborare.

Corina, către Andrei

- Auzi, domnule, sunt și eu aici. Mă duc, că mi-am lăsat coadă și la Pepsi Cola.

Andrei, absent la atmosfera din coadă

- Bine, bine, domnișoară. Mergi liniștită!

Corina, vorbind singură

- Ai dracu, e fabrica aici la doi pași, la Constanța, și nu bagă să se ajungă la toata lumea!... Nu știu dacă o să apuc, dar încerc, că mi-e un dor de un Pepsi!...

Între timp, coada înaintează și când ajunge la ei, mai era un singur pește, mult mai mare decât ceilalți, pe care nu-l luase nimeni până atunci pentru că era prea scump.

Corina

- Ce faci îliei?...

Andrei

- Da, îl iau, doar dacă-l împart cu dumneata, dacă vrei?... Este prea mare numai pentru mine.

Corina

- Mai întrebi?... Ia-l repede, că eu fug la Pepsi!...

Fiecare cu succesul său, Andrei cu peștele, cât pentru doi, iar Corina cu câteva sticle cu băutura mult așteptată, din care pe una aproape o terminase în drumul spre o masa improvizată.

Corina, entuziasmată

- A vrut Dumnezeu cu noi. Am prins și peștele și Pepsi!...

Andrei

- Noroc cu tine!... Eu nu practic această metodă, să las rând în mai multe părți și să tot fug dintr-o parte într-alta. Mi se pare și un pic imoral.

Corina

- Păi, de ce să fie imoral?...

Andrei

- Pentru că, unii făcând asta, alții nefăcând, se crează o inegalitate.

Corina

- Nu împiedică nimeni pe nimeni s-o facă! Cei care nu practică metoda o fac din motivele lor interne, nu că le-ar interzice cineva.

Andrei

- Bine, poate o să te conving printr-un exemplu.

Corina

- Aoleu, ce-i mai urăsc eu p' ăștia cu exemplele!... Dar, hai,... pentru început, treacă-meargă, spune!...

Andrei

- Mergeam la Oradea, cu un tren de noapte. Cum am plecat din București, într-un compartiment cu șase locuri, unul de acolo, voind să se arate mai întreprinzător decât ceilalți, a luat o inițiativă, adresându-se celorlalți: Auziți, trenul ăsta merge tocmai până la Oradea. Decât să stăm pe scaune toți, să ni se întepenească oasele, nu ar fi mai bine să împărțim traseul în mai multe părți, în care doi dintre noi dorm pe câte trei locuri alăturate, timp în care ceilalți patru stau în picioare pe culoar. Uite, eu îmi aleg porțiunea până la Ploiești, care este cea mai scurtă. S-a mai găsit unul cu Ploieștiul, și zis și făcut.

Cel cu inițiativa n-a uitat să accentueze:

- Domnilor, dar, vă rog eu frumos, cu câteva minute înainte de a ajunge la Ploiești, mă treziți, că nu vreau în niciun fel să folosesc din timpul altcuiva!...

Așa s-a și făcut. Sculat buimac din somn, acesta n-a uitat să le mulțumească celorlalți:

- Vă mulțumesc foarte mult, că eu cobor aici!...

Corina

- Ha, ha, ha!... Hai că îmi place individul cu Ploieștiul!... Nu degeaba au vrut ei să facă republică!... V-a tras-o, ce să spun!...

Andrei

- Ei bine, mie nu mi-a plăcut chiar deloc. Dar să lăsăm asta. A fost și a trecut. Acum am o idee bună, sper eu. Mai ai sticle de Pepsi acolo, în sacoșa aia?...

Corina

- Mai am, că am luat mai multe.

Andrei

- Păi, la cei care erau după tine la coadă, nu te-ai gândit?... Să mai apuce și ei.

Corina

- Mă lași!... Am stat la coadă și era dreptul meu să iau câte sticle vreau.

Andrei

- Bine, bine!... Ideea mea era că Pepsi-ul ăla merge foarte bine cu un vin, care merge, la fel de bine, cu peștele ăsta.

Corina

- În sfârșit, ai și tu o idee bună!... Aoleu!...

Andrei

- Ce ai pățit?...

Corina

- Sticlele astea au curs pe ele aici în sacoșă. Ai dracu' nenorociți, ce capace de căcat le-au făcut!...

Andrei

- Au curs de tot?...

Corina

- Cu ce a mai rămas în ele, putem încerca ideea ta cu vinul. Fugi repede și ia o sticlă, că la vin nu este coadă. Mie mi-ar place un Pinot Gris. Merge și cu peștele.

Andrei

- Noroc!...

Corina

- Noroc!...

După ce au savurat ei tot ce adunaseră de pe la diferite cozi, Corina părea mai interesată de continuarea discuției.

Corina

- Auzi, de fapt, tu cu ce te ocupi?... Am înțeles că ai terminat o facultate, dar în ce domeniu?...

Andrei

- **Am învățat, de fapt m-am născut cu această abilitate, de a face bijuterii din cuvinte.**

Corina

- **Bijuterii din ce?... N-am auzit bine.**

Andrei

- **Bijuterii din cuvinte, din litere, am terminat filologia, literatura.**

Corina

- **Ah!... Și chiar se poate trăi din asta?... Mă rog, poți să fii profesor la dracu' cu cărți, în Deltă, sau în vârful munților!...**

Andrei

- **Ba, iată că se poate!... În fond, în ziua de azi, în epoca asta socialistă, a trăi înseamnă să ai o casă și o mașină, că mai mult n-are nimeni, nici nu se poate legal. Eu am deja casă, iar mașina nu mă interesează.**

Corina

- **Cum adică, ai casă, că am înțeles că ești abia la primul concediu!... Deci, abia ai terminat facultatea.**

Andrei

- **Păi, avansul la casă l-am dat cu banii luați după prima mea carte, publicată înainte de absolvire, iar restul i-am plătit cu banii primiți la o bursa în străinătate.**

Corina

- **Wow!... Deci, ești o mică vedetă, putem spune!...**

Andrei

- **Nu sunt nimic, decât un om care face ce-i place, iar ce face este apreciat de alții.**

Corina

- Wow!... Fii atent acolo!... Uite-l p' ăla de la televizor!... Nu știu cum îl cheamă.

Andrei

- Cine este măi?... Unde te uiți?...

Corina

- În spatele tău, a ieșit pe porțița de pe faleză, de la vila aia mare.

Andrei

- Da, da, l-am văzut. Este un mare poet. El este într-adevăr o adevărată vedetă. Iar vila aia mare este Casa de Creație a Uniunii Scriitorilor.

Corina

- L-am văzut și aseară, la Terasa Cireșica, de dincolo de acea casă de creație. Bea singur la o masă retrasă într-un colț și avea o privire pierdută undeva. Eu nu-l știam ca mare poet, ci doar ca prezentator la o emisiune concurs de muzică ușoară de la televiziune, unde face bășcalie de concurenți. Mai ales de concurente!...

Andrei

- Se poate!... Nu urmăresc astfel de emisiuni.

Corina

- Și, mă rog, ăștia marii își fac concediul în asemenea vile?...

Andrei

- Nu,... ei nu vin aici în concediu, ci la relaxare, în vederea găsirii unor condiții propice creației. Ei vin aici să creeze.

Corina

- Dar ce,... creația asta nu se poate face în orice condiții?...

Andrei

- Este complicat cu creația!... Ori te naști cu ea în tine, ori vine în condiții extreme. Adică, fie când îți este prea bine, fie când îți este prea rău. Stresul naște creația și creația naște stresul. Este un cerc.

Corina

- Și tu, în care dintre aceste situații te afli acum?

Andrei

- Cred că am câte ceva din toate.

Corina

- O să ajungi și tu cândva să vii să te relaxezi aici?...

Andrei

- Sper!...

Corina

- A, uite-l, că a intrat în apă și merge foarte departe, nu se mai oprește. Abia îl mai văd.

Andrei

- Auzi, eu am petrecut mult timp la malul mării. Apropo, bacalaureatul meu este luat aici. Cunosc mulți înotători foarte buni care dispar în mare până nu-i mai vezi și se întorc după câteva ore bine mersi.

Corina

- Și tu ești un asemenea înotător?...

Andrei

- Nu, eu nici măcar nu știu să înot. Nu merg nici pe bicicletă sau motocicletă, iar mașinile nu mă atrag deloc.

Corina

- Nu ești interesant cu asta. Într-un fel este mai comod, poate și mai ieftin, dar viața îți cere uneori să ai și asemenea abilități. Cazi odată, întâmplător, în apă și te îneci ca prostu' la mal.

Andrei

- Toți cei care se îneacă sunt dintre aceia care știu să înoate. Cei care nu știu, nu se avântă, stau cuminți aproape de plajă.

Corina

- Ești un ciudat!...

Andrei

- Așa oi fi!...

Corina

- Ce gând ai pentru deseară?... Bănuiesc că nu să stai să meditezi la nemurirea sufletului și să privești la stele.

Andrei

- Asta aș fi făcut, dacă n-ai fi apărut tu. Dacă vrei să nu fac asta, spune-mi ce idei ai.

Corina

- Păi, de câte ori vin pe litoral, urmăresc pe unde sunt spectacole cu Gil Dobrică și merg după el. Dacă n-ai nimic împotriva, te invit și pe tine. Este un extraordinar cântăreț de restaurant, la radio, sau la televizor, nu mai este așa de interesant.

Andrei

- Vin, mai ales că și mie îmi place omul.

Actul 2, Scena 1

(După un timp, acasă la părinții Corinei)

Mama

- Bine c-ai mai venit și tu pe la noi, de parcă nici n-am fi părinții tăi buni, așa de rar ne vizitezi!...

Corina

- Păi, ce să fac, măi mamă, și eu, mai întâi?... Sunt ocupată până peste cap!... Nu mai prididesc cu câte am pe cap.

Mama

- Măi fată, eu nu știu ce să mai cred!... Ai tot ce-ți trebuie, n-ai cățel, n-ai purcel, dar te vaiți tot timpul. M-au întrebat și cunoștințele noastre.

Corina

- Adică ce te-au întrebat?... Ce treabă au ele?...

Mama

- Păi, măi mamă, oamenii vorbesc, vrute și nevrute.... Voi sunteți considerați de toată lumea drept o familie avută. Aveți două salarii în casă, dintre care unul destul de mare, nu aveți cine știe ce cheltuieli, că nu aveți copii.

Corina

- Si ce, asta este traba lor?...

Mama

- Nu este treaba lor, dar a mea este. Te tot vaiți întruna, fără motiv, după gândirea mea!... Știi ce vreau eu, și mototolul ăsta de tat-tu, de la tine?...

Corina

- Ei,... ce mai vreți?...

Mama

- Nepoți vrem.... Și, nu vrem pentru noi, vrem pentru tine. La bătrânețe este foarte grea singurătatea!... Știi că mie nu-mi plac copiii, ci căței, dar rolul unei femei este să facă copiii, cum am făcut eu, deși-mi lipseau destule la acea vreme.

Corina

- Vorbești baliverne!... Parcă copiii i-aș face singură!...

Mama

- Ce vrei să spui?...

Corina

- Păi, el trăiește pe alte lumi, în alte sfere înalte!... Parcă, eu nici n-aș exista pe lume!... Să-i fac copii doar așa, ca să-i negligeze și pe ei ca pe mine?...

Mama

- Ce vorbă este asta?... Copiii nu i-i faci lui, ci vouă, nouă!... Mă faci să vorbesc cu păcat, dar dacă el nu poate, sau nu vrea, fă-i cu cine o fi, dar eu vreau să am nepoți.

Corina

- Ușor de zis!... Eu nu vreau pe altcineva, îl vreau pe el, trup și suflet, dar el este mereu cu sufletul în altă parte.

Mama

- Măi fată, bărbatul nu este făcut să șteargă copiii la fund. Să fii mulțumită dacă vine acasă și aduce bani în casă. Ori despre asta, nu cred că ai de ce să te plângi.

Corina

- Păi, la voi nu a fost așa.

Mama

- La noi a fost o excepție pentru ca tat-tu nu lucra când erați voi mici. Erau alte vremuri, se găsea greu un serviciu, atunci.

Corina

Și, despre suflet ce ai de zis?...

Mama

- De, ce să-ți fac?... Eu ți-am spus de la început că ăsta nu-i de tine. Mai bine luai tu un tractorist, dintre foștii tăi colegi de școală, care se uita la tine ca la ochii din cap. Acolo, tu erai premianta!... ăsta are muze și alți gărgăuni în cap. Asta-i este meseria!... Nu te poți ține după el. Să nu-mi spui că nu ți-am zis, dar te-ai supărat foc. Voiai neapărat un intelectual!...

Corina

- Măi mamă, nu este treaba lui, ci a mea. O să fac toate eforturile posibile să mă țin după el, să-i dovedesc că nu sunt cu nimic mai prejos decât fufele alea pe care le proslăvește el prin cărțile lui și poeziile lui.

Mama

- Da, dar cu prețul liniștii tale și a noastră, poate și a sănătății. Știi ce nu înțeleg eu?...

Corina

- Chiar vreau să văd ce nu înțelegi, tu care le știi pe toate.

Mama

- Tu chiar te consideri într-o întrecere cu el?... Păi, el este al tău și tu ești a lui, nu trebuie să vă dovediți nimic unul altuia. V-ați ales odată, acum nu trebuie decât să vă ajutați între voi. Bucură-te că este bun și este al tău!... Înțelege, o dată pentru totdeauna: barbată-tu nu-i tat-tu, care te-a cocoloșit toată viața!...

Corina

- Și vrei ca lumea să mă considere pe mine o proastă față de el?... Eu vreau să arat lumii că sunt cel puțin egala lui.

Mama

- Nu ești întreagă la minte!... În loc să te bucuri de norocul pe care ți l-a dat Dumnezeu, să fii acolo lângă el la toate sindrofiile alea, tu te ascunzi după fel de fel de motive de a nu participa la evenimentele lui. Cui crezi că îi faci rău?...

Corina

-Păi, du-te tu acolo, în locul meu, și mândrește-te, că îi ești soacră!...

Mama

- Ce m-aș mai duce, tutuca, dar nu dă bine!... Eu îl apreciez foarte mult, deși el nu mă crede nici în ruptul capului. De, așa este între ginere și soacră!... Dacă aș fi avut așa un bărbat ca al tău, i-aș fi pupat și tălpile!...

Corina

- Hai că ești exagerată și începi să mă enervezi!... Tu ții cu mine sau cu el?... Să nu mă mai aștepți curând pe aici!...

Actul 3, Scena 1

(Corina și Andrei, acasă, la bătrânețe)

Andrei

(vorbind încet, singur, cocoțat pe o scară, vopsind un tavan)

- Când eram tânăr, așa prin perioada liceului, dădeam mare atenție la orice exista în jurul meu.

Corina

(plictisită)

- Mare brânză!... Mă mir că dădeai și tu atenție la ceva pe lumea asta!...

Andrei

Credeam că totul se putea explica, că totul se putea calcula, și chiar reușeam să înțeleg lumea cu o logică foarte simplistă, cu puțină matematică și fizică pe care le învățasem până atunci!...

Corina

Numai pe mine nu m-ai putut calcula!... Nici nu cred că ai încercat!...

Andrei

Numerele erau toate doar naturale, la o dreaptă, printr-un punct, exista o singură paralelă, adevărurile erau toate absolute, iar întrebările puteau avea doar două variante de răspuns.

Corina

Pentru mine n-ai avut nicio variantă de răspuns, niciodată. M-ai tratat așa în doru' leli toată viața.

Andrei

Simțeam cum, cu doar câteva înlănțuiri de raționamente, puteam răspunde la toate întrebările mele și ale altora!...

Corina

(tipând către El, trebăluind prin casă)

- Ce dracu' tot zici acolo?... Ți-au murit lăudătorii?...

Andrei

- Când muncești fizic, ți se clarifică cel mai bine mintea, bașca văd și lucrurile de la înălțime, de pe scara asta.

Corina

- Vezi, că prin orice punct trece și o singură verticală, inclusiv prin acela unde ești tu acum, și de unde o să cazî ca un bolovan, dacă mai umbli mult cu capu-n nori, stând cocoțat pe scara aia!...

Andrei

- Nu este un pericol, nu sunt la o înălțime chiar așa de mare.

Corina

- N-ai fost niciodată la o înălțime prea mare, dar tot ți-a fost frică să nu cazî.

Andrei

- Rea mai ești, ca de obicei!... Te vede Dumnezeu.

Corina

- Termină dracu' mai repede și lasă filozofia pentru când vei fi cu picioarele pe pământ!...

Andrei

(ca și cum nici n-ar fi auzit-o)

- Totul s-a complicat când ai apărut tu în viața mea!... Deși gândeam la fel, parcă în privirea ta mai exista și altceva în plus!...

Corina

- Aveam o foame de lup, asta vedeai în ochii mei!... Nu știu ce mă făceam, dacă nu mi-ai fi dat jumătate din acel pește.

Andrei

Pentru mine, universul devenise mult mai mare, numerele nu mai erau doar naturale, ci și raționale, iraționale, sau chiar complexe.

Corina

- Păi, iraționale și complexe erau și prețurile de acolo, pentru niște căcaturi de servicii!... Ai dracu' ce ne mai jecmăneau pe litoral!...

Andrei

- Aflasem că există o infinitate de paralele printr-un punct, că adevărurile toate sunt relative și că orice întrebare poate avea o infinitate de răspunsuri.

Corina

- Păi, da!... Putea oricând să apară o paralelă între cei care apucau pește și ceilalți, iar răspunsurile vânzătoarei la înjurăturile oamenilor puteau cuprinde o infinitate de minciuni.

Andrei

- La tine niciodată nu era nimic clar și definitiv!... Umblai pe la tot felul de cozi și totul rămânea suspendat în necunoscut, putând avea orice continuare.

Corina

(strigând decisă spre el)

- Să vezi ce clară o să fiu, dacă mai cad multe picături de vopsea pe jos!... Ce dracu', nu știi cât de greu se curăță?...

Andrei

(ca și cum n-o auzea deloc)

- Am luat-o de la capăt!... Dintr-o dată nu mai înțelegeam nimic, întrebările, la care știam să răspund înainte, nu mai mă interesau, iar la noile întrebări nu mai puteam răspunde, nici singur, nici măcar ajutat de alții!

Corina

- Tu, oricum, n-ai răspuns la niciodată clar la vreo întrebare venită de la mine!...

Andrei

- Și asta, doar pentru că ai apărut tu, complexă, neeuclidiană, relativistă,... care la orice întrebare aveai nu doar două răspunsuri posibile, ci o infinitate.

Corina

- Păi, m-am molipsit de la tine!...

Andrei

- Parcă porneam să cuceresc Everestul!... Am încercat!...

Corina

(fără a-i da vreo atenție)

- Văd!... Ai cucerit Everestul și acum vrei să-l vopsești!...

Andrei

(continuând, negustând tentativa ei de a glumi)

- Când te-am cunoscut, evoluția normală a curgerii timpului meu s-a schimbat! Acesta a luat-o într-o cu totul altă direcție decât până atunci.

Corina

- Da, după spectacolul cu Gil Dobrică, nu mai voiai să plecăm de pe plajă, deși trecuse bine de miezul nopții.

Andrei

- În mintea mea, după câteva sticle de vin, te căutam pe un drum șerpuitor de munte, cu urcușuri și coborâșuri, pe margini de prăpăstii, prin poieni luminoase.

Corina

- Erau niște poteci pe faleza prăvălită peste plajă, printre niște tufișuri pline de țepi.

Andrei

- Pe calea ajungerii la tine, m-am trezit la un moment dat undeva sus, chiar foarte sus, dar unde tu... nu mai erai!...

Corina

- Păi, după ce băusem toată ziua, întâi pe plajă, apoi la restaurantul unde cânta Gil Dobrică, mai voiai să mergem și la barul de la ultimul etaj al Hotelului Diana, unde n-am mai vrut să merg.

Andrei

- După aceea am făcut mari eforturi să te gădesc, dar erai de negăsit. Nu te mai vedeam niciunde, nu mai erai călăuza visurilor mele de viitor.

Corina

- Erai beat, omule!...

Andrei

- Căzusem în misticism. Mai departe nu mai exista decât Dumnezeu, care simțeam că era pe acolo prin apropiere. Ajunsesem în cer.

Corina

- Probabil intraseși într-o transă din aceea creativă, cum te lauzi că-ți vine din când în când.

Andrei

- I-am simțit prezența prin toți porii ființei mele, am încercat să ajung la El, dar nu m-a vrut acolo!... A decis că mai am o grămadă de lucruri de făcut pe Pământ!...

Corina

- Păi, nici Dumnezeu nu avea ce să facă cu tine, așa beat cum erai.

Andrei

- Mental, am încercat să mă întorc pe aceleași cărări pe unde venisem, dar nu reușeam, drumul de întoarcere nu-mi mai era călăuzit de nimeni, și, deși era o coborâre, de fapt era mult mai greu, că nu

ducea spre nimeni!... La urcare, te căutam pe tine, dar am dat de Dumnezeu.

Corina

- Mă cautai, pe dracu'!... Nici nu mai știai pe ce lume ești!...

Andrei

- Nu mai aveam nicio țintă!... Practic singura soluție a fost să mă arunc de acolo, să plonjez de pe piscurile dorinței de iubire în platitudinea vieții normale.

Corina

- Stai liniștit, tu oricum nu vei fi niciodată într-o viață normală, dar rău este că mă tragi și pe mine după tine. Cum a fost această experiență?

Andrei

- Rău, cum să fie!... Poate, cândva, cineva o să inventeze o parașută de coborât în timp.

Corina

- Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, dar eu nu am nicio vină. Cum a fost revenirea cu picioarele pe pământ?

Andrei

Orice revenire din cer pe pământ este dureroasă, dar nu mortală! Altfel m-ar fi reținut Dumnezeu la el, nu ar mai fi fost necesară această întoarcere!

Corina

- Și, cum te-au primit cei de jos?

Andrei

- Pe pământ plantele au fost cele mai prietenoase cu mine, pentru că ele nu au niciodată vreo opinie, animalele au fost foarte simțitoare, ele având toate dotările senzoriale mult mai dezvoltate decât ale omului.

Corina

- Dar oamenii?...

Andrei

- Oamenii mi s-au părut foarte agitați și mici, nemalecunoscându-mă că fac parte din această specie.

Corina

- Ce ți s-a părut ciudat la ei?...

Andrei

- Păi, nu am aterizat exact acolo de unde părăsism curgerea normală a timpului! Ceea ce îmi provoacă cele mai mari nedumeriri este referitor la ce s-a întâmplat în acea diferență de timp și nimeni nu îmi poate spune nimic!

Corina

- Adică, concret, ce spuneau ei?...

Andrei

- Toți spuneau că nu s-a întâmplat ceva deosebit, că eu nu am fost plecat nicăieri și că viața și-a urmat cursul ei normal!

Corina

- Nu poți să le ceri oamenilor să fie ce nu pot fi.

Andrei

- Dar ție îți pot cere?...

Corina

- Ce vrei să zici?...

Andrei

- Păi, pe Pământ, te-am reîntâlnit și pe tine, și cel mai dureros fapt, pentru mine, este că și tu spuneai la fel ca toți ceilalți, că de fapt nimic nu s-a întâmplat și că totul a fost doar în imaginația mea bolnavă!...

Corina

- Adică, ce vrei să zici cu asta?...

Andrei

- Păi, eu îți spuneam că am fost la Dumnezeu, iar tu spuneai că am fost la barul de la Hotelul Diana.

Corina

(schimbând tonul, devenind tandră și apropiindu-se de scara lui)

- Ce este cu tine, măi omule?... Ce tot vorbești tu acolo?... Arăți rău, parcă ai avea fața poetului ăla, atunci în tinerețile noastre, la restaurantul ăla din Neptun, cu o seară înainte de a intra în mare, de unde nu s-a mai întors.

Andrei

(continuând pe același ton)

- Mă simțeam ca și cum aș fi avut un vis foarte plăcut din care m-am trezit brusc și regretam că m-am trezit!... Aș fi preferat să rămân permanent acolo!... Parcă acum înțeleg mai bine teoria neeuclidiană a paralelismului, două axe paralele, cea a vieții și cea a lui Dumnezeu, pe care am încercat, și nu am reușit, să le apropiu pe calea iubirii!...

Corina

- Și, când s-a întâmplat ceea ce spui tu acolo?...

Andrei

- Demult!... Încă de la început, când am simțit că nu ai nicio afecțiune față de mine. Nu te-am simțit niciodată, sufletește, alături. Ai fost mereu într-o competiție cu mine, lipsită de sens.

Corina

- Hai dragule, fii serios!... Totdeauna am fost lângă tine. Dar, ce te-au apucat amintirile astea tocmai acum, după atâta timp?...

Andrei

- Acum, pentru că acum am aflat că sunt bolnav. Da,... sunt grav bolnav!... O boală incurabilă.

Corina

(apropiindu-se, cu tandrețe)

- Hai, iubitul meu!... Coboară de acolo!... Ușor,... atenție la scară!... Azi, orice boală se tratează.